

Departementet

J.nr. 101-00702

Den
26-11-2008

Miljøministerens svar på spørgsmål nr. 69 (alm. del) stillet af Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Spørgsmål 69

Har ministeren overvejet, om der eksempelvis er brug for en differentieret landzone med forskellige overordnede målsætninger og regelsæt for at opnå en bedre benyttelse og beskyttelse af det åbne land?

Svar

Planlovens opdeling af Danmark i byzone, sommerhusområder og landzone – med særlige regler for byggeri i landzonen – er en af hjørnestenene i beskyttelsen af det åbne land. Gennem zoneinddelingen skabes en klar grænse mellem by og det åbne land, som sikres mod spredt og uplanlagt bebyggelse. I landzone har jordbrugserhvervene en fortrinsstilling.

Som hovedregel kræves der efter planlovens § 35 landzonetilladelse fra kommunalbestyrelsen, hvis man ønsker at udstykke, opføre ny bebyggelse eller ændre anvendelsen af eksisterende bygninger og ubebyggede arealer. Tilladelse kan gives, når det ansøgte efter en konkret vurdering af de lokale forhold er foreneligt med de hensyn, som landzonebestemmelserne skal varetage. Planlovens § 36 indeholder dog en række undtagelser for kravet om tilladelse. Undtagelserne afspejler fortrinsvis hensynet til jordbrugserhvervene.

De hensyn, der skal indgå i kommunens behandling af en ansøgning om landzonetilladelse, findes i lovens formålsbestemmelse og i kommuneplannens retningslinjer for administration af lovgivningen vedrørende det åbne land.

Kommunen skal vurdere den enkelte ansøgning i forhold til mål for udviklingen i landdistriktet, sikring af udviklingsmulighederne for landbrugsproduktionen, vejsikkerhed og trafikforhold, påvirkning af miljøet, landskabet, kulturarven og naturen, og mulighederne for offentlig og privat service mv.

Selv om planloven kun opererer med én landzone, har det således aldrig været meningen, at den skulle administreres ens over hele landet. Allerede i

bemærkningerne til Forslag til Lov om by- og landzoner fra 1968 blev det forudsat, at administrationen af ansøgninger om zonetilladelse "vil variere fra område til område, og at der også inden for det enkelte byudviklingsområde eller amt vil blive anlagt differentierede vurderinger".

I forlængelse af, at kommunalbestyrelserne i 2002 blev landzonemyndighed i hele landzonen, udsendte Miljøministeriet en vejledning om landzoneadministrationen. Heraf fremgår det bl.a., at "man er opmærksom på, at presset på arealressourcerne varierer efter, hvor i landet man befinder sig" og påpeger, at "kommunalbestyrelserne bør tage højde for disse geografiske forskelle og udvise større tilbageholdenhed med at meddele zonetilladelse i nærheden af større bysamfund, hvor arealkonkurrencen er skærpet, end i tyndt befolkede områder, hvor arealkonkurrencen er begrænset."

Indtil videre er det de hidtidige regionplaner med virkning som landsplandirektiv der, sammen med Oversigt over statslige interesser i kommuneplanlægningen – 2009, danner grundlag for landzoneadministrationen. Inden for denne ramme er kommunerne i gang med at tilvejebringe de nye kommuneplaner. De statslige krav giver grundlag for, at de nye kommuneplaner vil indeholde et differentieret grundlag for administrationen. Når de nye kommuneplaner er klar med et indhold, der opfylder de statslige krav, er det dem, der danner grundlag for administration af landzonen.

Der er således allerede regler, som giver mulighed for en differentieret landzoneadministration med overordnede målsætninger og regelsæt.